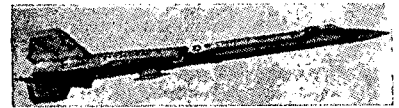

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?

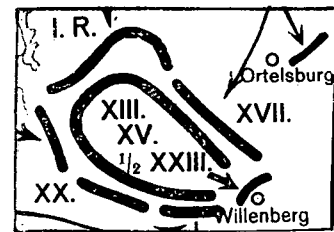
מדריים קורא הנך במאמרים: "מיראז" III — מיג 21 — אלה הם סוף דרכו של שלב מוגדר בהתפתחות מטוסי-הלחימה! אשר יבוא אחריהם ויהיה משוכלל ורבי-יכולת מהם — יצטרך להתבסס על יסודות חדשים. מה יהיו יסודות חדשים אלה (אשר מכל-מקום ברור כי יעלו מאוד ביוקר)? כעבור כמה זמן יתבקעו הייצורים החד-שים מקליפותיהם? מה הם גורמי-היסוד שיקבעו את ההתפתחות? סא"ל ב. 9. מרמז לנו (עמ' 3) על מקצת מן התשובות. והן ראויות גם ראויות למחשבה — שהרי ברור כי זה אשר "יקפץ על הענלה (המטוס) הנכונה" — לו המחר במלחמות-האוויר הגורליות.

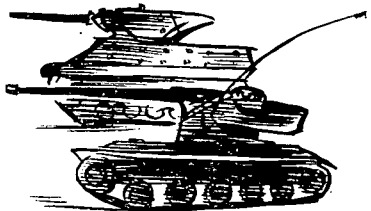
ב"מוערב" יוחסו תכופות, "פנירספינכס" להנהגת-המלחמה הפוביטית בדורנו. האמנם, לדעתה, על כל מלחמה-של-משל להיות גרעינית? התקבל על-ידיה תפיסת מלחמת-הפתע-הזוכה? מה יהיה היחס בין לוחמתי-טילים, מזה — למלחמת צבאות-ההמון המשולבים, מזה? ועוד, ועוד. אך דומה היה כי הדברים נהבירו כלשהו עם הופעת הספר "אסטרטגיה צבאית", לפני כשנתיים. והנה, עתה נראה כי את פנירספינכס יש לצלם מדי-פעם וגם רקעם — חשוב. בברה"מ עצמה נמתחה (מעשה בלתי-שכיח!) בקורת לא-מעטה על הספר רבי-הסמכות (ראה, "מערכות" קנ"ו, קנ"ח) ועתה הופיעה מהדורה שניה — ובה שינויי-דגש לא-מבוטלים. על רקע סקירתו הממצה של אוטו היילברונג, בעל הספרים על לוחמה גדולה ועל לוחמה זעירה, (עמ' 6) מתבלטת משמעות השינויים — המוארים בקצרה בעמ' 9.

אירוניה מובהקת של היסטוריה-צבאית: שנים-על-שנים תיכננו הגרמנים, לקראת מלחמת-אירופה אפשרית, כיתור אסטרטגי אדיר בחזית-המערב — וב-1914 לא עלה בידם להגשימו; וברוב-זמן אילתרו תמרון אופרטיבי-טקטי — בחזית-המזרח — שהתגלגל בדיעבד להיות כיתור מושלם, "מערכת-קני" הקלסית של מלחה"ע-הראשונה. בצד הענין ההיסטורי-הצבאי הכללי הזה שבסקירת סא"ל מ. גיחון על מערכת-טונברג השניה (עמ' 12) עוד צד מיוחד בה, האקטואלי גם כיום: זוהי דוגמת-מופת, בתנאים "כמעט-חדישים" (סיר-אוויר, אלוט וצוד) לתמרון אופרטיבי ב"קוים-פנימיים", בטוחים של 120—200 ק"מ, של צבא הנלחם, בשתי חזיתות; דוגמה, שודאי טעונה סיגולים טכניים שונים, אך ערכה היסודי — עודו עמה.

בעיה טקטית משותפת למלחה"ע שמאחורנו ולכל מלחמה עתידה: איך לעמוד בפני הטנק? התשובה האידיאלית היא — ע"י נשק נ"ט משוריין ונייד בעצמו. אך שתי פנים לה: רכב בעל שריון עבה ותותח כבד ככל-האפשר (ה"ס.או.", הסובייטים, ועוד) מזה; ומשחית-טנקים קל ו"דקדקני" יחסית, אך זריז וחמוש בתותח בעל עצמה מספיק קלה מזה. קטע הספור שבהוברת זו (עמ' 40), מדגים "דו-קרב" בין כלי כזה "אביו" של המשחית 10-M (האמריקאי) לבין אחד הכבדים שבטנקים של או, ה"גמר" הגרמני. לכל מי שבוהן במחשבתו אפשרויות תפעולם בעתיד של כלים, למשל, מסוגו של ה"אמכס" הצרפתי — יש בקטע זה לא רק משום "סיפור-מתח" מרתק כי אם גם דרבון להרהורי.

לפני אלפים-בשנים היה זה ציון לחייל-מנוסה ורבי-יכולת: כי, "לפי זמזומו של החץ — ידע מנין ולאן עף הלז". הטכניקה שבשדה-הקרב של ימינו — שונה מאוד. אך החשיבות השימושית לעתים — החיונית, במובנה הכי פשוט וממשי של מילה זו, של התמצאות בצלילים שבשדה-הקרב (ראה — "צלילי-קרב" עמ' 28) לא פחתה כלל וכלל. כשם שקשה "ללמוד קליעה בשיעורים-בכתב" — כן לא תילמד סוגית הבחנת-הצלילים בשדה-הקרב החדש על-פי מאמר בלבד. נחוצה התנסות רבה — אך זו לא תעזור ללא הקשבה מודרכת. רשימה זו, כדומותיה (כך — ב"מערכות" עוד בחוב' י — בי-1942), נועדה לשמש דחיפה להקשבה כזו.

גם צבא הנחשב בין האדירים — וכן חיל שביין המשוכללים — עשוי לחרוש בנקודות-התורפה שבהכנתו למלחמה כיתבוא; ואין בוושה בכך — אלא גילוי תבונה. לנוכח התכונה הרבה בצבא הסובייטי למלחמה הכימית לכל צורותיה, והדגש הרב בכך בתורותיו, כותב קצין בחיל-ה"מארינס" האמריקאי (עמ' 29) על הסכנה שבאימון וכוננות מרושלים — הנהוגים, לדעתה, בתחום זה במקומות אותם הוא ודאי שמיטיב להכיר. יש להניח כי גילוי-לב כזה עם עצמך, בעוד-מועד, בכל תחום-שהוא של הכנת הגייסות — הוא העשוי לחסוך אבדות ותדהמות לרוב.

